

1

2014

52. vuosikerta
Helsingin yliopiston
Satakuntalainen Osakunta

KARHUN- KIERROS

Yhteiskuntaluokkaretkievää • Makeaa elämää • Seksikästä datajournalismia

KARHUNKIERROS

1 / 2 0 1 4

TÄMÄN LEHDEN TEKIVÄT:

SILJA SUNI

TERO ALITALO

TIMO HÄIVÄLÄ

MARKKU ALHO

SALLA SEPPÄLÄ

HANNA HANNUS

STELLA VAHTERISTO

ELINA LÄHDENIEMI

MARCUS SÖDERLUND

KARHUNKIERROS
Satakuntalaisen Osakunnan
tiedotuslehti.
Perustettu vuonna 1963.
ISSN-L 1239-1913,
ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti).

JULKAISIJA
Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A5,
00180 Helsinki

PÄÄTOIMITTAJA
Salla Seppälä
paatoimittaja@satakuntatalo.fi

KANNEN KUVA
Salla Seppälä

KANNEN NIMIÖ
Kalle Järvenpää,
muokannut Salla Seppälä

PAINOS
300 kappaletta

PAINO
Picaset Oy

Karhunkierros nauttii
HYY:n järjestölehtitukea.

4 Voiko olla kaksi pääkirjoitusta?

6 Kerro, kerro, käätynen, ken on täällä ken?

7 Kenen joulukuudessa on parhaat koristeet?

8 Mikä yhdistää Sipin mökin Versaillesiin?

10 Oletko sinäkin luokkaretkellä?

14 Onko joillain toisilla paremmin?

20 Milloin nuoruus loppuu? Joko se meni?

22 Voiko talvella vesihiihtää?

24 Kannattiko sinne vuosijuhlaan lähteä?

26 Mitä voi tehdä lauteiden alla?

27 Liittykö Juudas jotenkin tähän kaikkeen?

[”Kyllä minä olen ihan omalla työllä ansainnut kesämökille sen toisenkin taulu-tv:n, että mikä oikeus verottajalla on minun rahoihini koskea, mitä? Ja meidän mummulle pitää sitten kauniin hoitajan kantaa maittavaa ruokaa, kun itse en sitä kyllä mene syöttämään.”]

OMAN ELÄMÄNSÄ OSAKEYHTIÖ

Salla Seppälä

OSAKEYHTIÖN TEHTÄVÄ on lain mukaan tuottaa voittoa osakkailleen. Siksi väitetäänkin, ettei niillä edes ole oikeutta tehdä valintoja muiden päämäärien kuin voiton maksimoimisen hyväksi. Kannattaviakin yksiköitä siirretään kaukomaille, jotta ne olisivat vielä kannattavampia, eikä vaakakupissa saa painaa esimerkiksi yrityksen merkitys alueen merkittävänä – tai jopa ainoana – työnantajana, ei ihmiskohtalot, isänmaallisuus tai muu tunnepitoinen höttö.

ISÄNMAALLISUUSKIN on kurjalla tollalla. Sen merkitys on kaventunut ja sen ylle on langennut maahanmuuttokriittisyyden ja nurkkakuntaisuuden tunkkainen varjo. Minusta tuntuu, että isänmaallisuutta on ollut enemmän ja se on ollut parempaa. Se on ollut yhteisöä rakentavaa ja siihen on sisältynyt myös vastuun kantaminen heikoimmista. Kuinka muuten sotien runtelema, paljon nykyistä köyhempi Suomi olisi pystynyt rakentamaan kokonaisvaltaisen koulutus-, terveydenhoito- ja sosiaaliturvajärjestelmän? Jos hyvinvointivaltio keksittäisiin nyt, se jätettäisiin toteuttamatta, koska se olisi liian kallis. eikä kiinnostaisi hyväosaista väestöä.

MITÄ MEILLE ON TAPAHTUNUT? Taloudesta puhutaan kuin elollisesta

olennosta, jota on väsymättä mielistelevä, vaikka siitä aiheutuisi inhimillistä kärsimystä. Kestävyysvajetta ei ole ratkaistu, ja leikkauslistoista ollaan niin erimielisiä, että sixpack-hallitus on muuttunut jo viisikoksi.

YHDESTÄ ASIASTA RIKKAAT SEDÄT ovat yksimielisiä: ainakaan mitään veroja ei missään nimessä voi nostaa. Se johtaisi vähintäänkin hyvätuloisten ja investointien maastapakoon, yritysten täydelliseen lamaantumiseen ja muutenkin kaiken kauniin tuhoutumiseen. Jotta niin ei tapahtuisi, hyvinvointivaltiota ajetaan alas.

SUOMEN KOKONAISSEROASTE on paria viime vuotta lukuunottamatta laskenut vuosikymmenen ajan, mutta se on silti ”liian korkea” – aina se on korkeampi kuin josain muualla, vaikka se on nytkin alhaisempi kuin vaikka Ruotsissa. Numerot ovat yhdentekeviä, jos keskiluokkaisella enemmistöllä ei ole veronmaksuhalua. Sitä taas ei synny, jos ei ole tunnetta yhteisöstä ja oman väen auttamisesta.

HYVÄTULOISTEN MAASTAPAKOA maalailevissa uhkakuvissa oletetaan yksilön toimivan osakeyhtiön logiikalla ja menevän sinne, missä ”voitto” eli yksinkertaisimmillaan käteen jäävä rahatukko on pulskin.

ILMEISIÄ YKSILÖN OSAKKEENOMISTAJIA ovat perheenjäsenet. Esimerkiksi Björn Wahlroosin perilliset hyötynevät tulevaisuudessa siitä, ettei Ruotsissa ole perintöveroa.

LAAJAMITTAISTA VEROPAKOLAISUUTTA ei ole nähty, sillä sentään useimmille ”voitto” on muutakin kuin rahaa – esimerkiksi turvallisuutta tai rakautta kotiseutuun ja -maahan – ja osakkeenomistajien joukko määrittyy eri tavalla kuin yhtiön. Osakaita ovat ainakin ne yhteisöt, joissa toimimme ja tuotamme omaan ja toistemme elämään sisältöä.

MERKITTÄVÄ SIOITTAJA ja osakas jokaisen suomalaisen elämässä on myös valtio, joka on mm. terveydenhuollon ja koulutuksen muodossa investoinut meihin jokaiseen aika tavalta. Villeinkään libertaari ei voi täällä väittää menestyneensä pelkillä omilla ansioillaan ilman yhteisön apua. Siksi osallistuminen yhteiskunnan rahoittamiseen kuuluu kaikille kykynsä mukaan, ja verotuksen voimakaskin progressio on perusteltua.

NELJÄNNESMILJARDIN VEROT Suomeen maksaneen Supercellin toimitusjohtaja Ilkka Paananen toteasi osuvasti: ”Kun me pärjäämme, on oikein, että me jaamme sen hyvän yhteiskunnan kanssa. On meidän vuoromme maksaa takaisin.”

HYVÄ KANSALAINEN – HYVÄ CIVIS

Hanna Hannus

SANA KANSALAINEN on englanniksi *citizen*, joka juontuu latinan kielen sanasta *civis*. Civis on osakuntalaisille tuttu sana: lukuvuoden alussa osakuntaan kirjautuvat fuksit hyväksytään marraskuun osakunnan kokouksessa civiksiksi, minkä merkinä he saavat osakunnan värit itsenäisyyspäivän juhlassa. Fuksina ikään kuin harjoitellaan osakuntalaisena oloa, civis on täysivaltainen osakunnan kansalainen oikeuksineen ja velvollisuuksineen.

KÄSISSÄSI OLEVAN tai näyttöpäätteellä hohtavan Karhunkierroksen yhtenä tarkoituksena on kysyä, mitä hyvä kansalaisuus nykyään on. Yksi vastaus tähän kysymykseen löytyy yliopistolaista. Yliopistolain 2§ mukaan yliopistojen tehtävä on paitsi antaa opetusta ja harjoittaa tutkimusta, myös ”kasvattaa opiskelijoita palvelemaan isänmaata ja ihmiskuntaa”. Ylioppilaskunnista puolestaan säädetään (Yliopistolaki 46§), että niiden tulee osallistua tähän tehtävään ”valmistamalla opiskelijoita aktiiviseen, valveutuneeseen ja kriittiseen kansalaisuuteen”.

MITEN YLIOPPILASKUNNAT sitten harjoittavat tätä laissa määriteltyä kansalaiskasvatuksen tehtävää? Ainakin Helsingin yliopiston ylioppilaskunnassa suuri osa tästä tehtävästä toteutetaan tukemalla rahallisesti järjestöjä. Osakunnan tilille ropsahtava toiminta-avustus on tukea sille, että opiskelijoista kasvatetaan aktiivisia, valveutuneita ja kriittisiä tyyppejä.

NÄHDÄKSENI AKTIIVISUUS SYNTYY mahdollisuuksista tehdä kaikkea itseään kiinnostavaa, kriittisyys ja valveutuneisuus sellaisesta toiminnasta, jossa joutuu kehittämään itseään, oppimaan uusia asioita ja keskustelemaan muiden kanssa.

”*Osakunnassa toimiminen on yksi tapa, jolla voit tulla hyväksi kansalaiseksi.*”

MYÖS OSAKUNTIEN TARKOITUS määritellään yliopistolaissa (47§) seuraavasti: ”Osakuntien tarkoituksena on tukea ja kehittää jäsentensä henkisiä harrastuksia sekä edistää heidän sosiaalisia olojaan”. ”Henkisten harrastusten kehittämisen” voi ajatella olevan juuri kansalaisuuden kehittämistä. Toisin sanoen osakunnassa toimiminen on yksi tapa, jolla voit tulla hyväksi kansalaiseksi.

KUN JÄRJESTÄT OSAKUNTAILTOJA, osallistut kokouksiin ja kerrot niissä mielipiteesi, olet hyvä civis sanan molemmissa merkityksissä. Näin sanoo lakikin.

Ja ainakin omasta mielestäni olisi hyvä, että yliopistoista valmistuvat eivät olisi passiivisia, sinisilmäisiä tai pihalla olevia.

Miksi käädyt?

Elina Lähdeniemi KUVA: Marcus Söderlund

TASAN KAKSIKYMMENTÄ vuotta sitten otettiin käyttöön osakunnan kuraattorin ja inspektorin käädyt. Silloinen kuraattori **Yrjö Kaimio** sai kunnian pukea käädyt ylleen SatOn 340. vuosijuhlaan. Sen jälkeen nämä käädyt ovat nähneet monta kantajaa ja vielä useammat juhlat.

MIKSI KÄÄTYJÄ SITTE KÄYTETÄÄN? Jotta näytettäisiin hienoilta ja tärkeiltä ja arvokkailta? Sitäkin varmasti, mutta vielä tärkeämpi syy on käätyjen sisältämä informaatio. Ihmiset, joita kuraattori tapaa edustaessaan osakuntaansa, tietävät heti kuka on kyseessä ja erityisesti mistä hän tulee. Osakuntalaisilla samaa tehtävää hoitaa tietyt osakuntanauha. Se on paitsi symboli yhteenkuuluvuudesta ja yhteisöllisyydestä omaan osakuntaan, myös tunnus siitä, että ylipääntään kuuluu osakuntajärjestelmään.

HELSINGIN YLIOPISTOSSA toimii 15 osakuntaa, jotka kaikki tarjoavat jäsenilleen enemmän tai vähemmän samankaltaisia asioita: tiloja tehdä asioita, ystäviä joiden kanssa niitä tehdä ja syyn miksi tehdä jotakin.

MUTTA OSAKUNNAT TEKEVÄT asioita myös yhdessä. Virallisen yhteistyöstä osakuntien välillä vastaan Osakuntien yhteisvaltuuskunta OYV, mutta paljon epävirallista yhteistyötä ideoidaan, suunnitellaan ja jopa toteutetaan juhlissa, jatkoilla, siluksilla ja saunoissa. Samalla syntyy uusia ystävyyksiä, hyödyllisiä kontakteja ja ties mitä ristiinpölytyksiä.

LÄHDE SIIS EDUSTAMAAN! Osakunta tarjoaa puolet illalliskortin hinnasta kaikkiin osakuntien vuosijuhliin. Niissä saat vähintäänkin hyvän illallisen ja tapaat uusia ihmisiä. Seuraaviin juhlisiin onkin jo paljon helpompaa lähteä, koska melko varmasti tunnet jo jonkun sieltä. Jos yksin lähteminen silti jännittää, lähde yhdessä kuraattorin kanssa edustamaan! Käädyt ja nauhat on tehty juhla varten.

Neiti

Merkillistä porukkaa

Satakuntalaisen Osakunnan kokous 2/2014 KUVA: Marcus Söderlund

CIVIS SAMU HEINO

ANSIOMERKKI. Tämä vuonna 2008 osakuntaan kirjautunut puuhakas porilainen on osakuntavuosien aikana löytänyt SatO:lta niin ystäviä, rakkautta kuin ammatinkin. Yrittäjähenkisen mikrobiologi pani - Sori vaan - osaamisensa käytäntöön toden teolla, sillä harvalla isännällä harrastus muuttuu ammatiksi näin positiivisella tavalla. Sitten harrastusmerkin saamisen hän onkin siirtynyt Äpärästä laatuoluisiin ja bändipaidoista "Thaikuissa" räätälöityihin pukuihin. Hallituksessa hän on johtanut puhetta ja pitänyt huolta muun muassa virolaisista vieraista. Toivottavasti Viro tulee puolestaan pitämään huolta Samusta!

CIVIS MARKKU ALHO

ANSIOMERKKI. Tämä Viisin vakiokalustoon edelleen kuuluva fyysikko kirjautui osakuntaan vuonna 2007. Aktiivinen kolmospäätyläinen on hallinnut ja rakastanut Satakuntataloa niin isäntänä, asuntalojohtokunnan puheenjohtajana kuin aina avuliana huoltomiehenäkin. Suomen 8. parhaan opiskelijapesäpallojoukkueen kapteeni on viime vuosina ansioitunut erilaisten projektien vetäjänä, kuten edistämällä poikkitieteellisyttä SatO-semmojen järjestäjänä. Tämä luotettava fyysikko on osakunta-aikanaan kehittynyt köyliöläisestä lallista akateemiseksi kosmopoliitiksi.

CIVIS JUHO TUOMI

ANSIOMERKKI. Vanhanajan herrasmiehen elkeet tunteva ja taitava oikeustieteilijä kirjautui osakuntaan vuonna 2008. Osakunnan arkielämästä taustavaikuttajaksi vetäytynyt honkajokinen on viilannut pykälää sääntötoimikunnassa, pölyttynyt galleristina ja päätoimittanut Karhunkierrosta vintage-hengessä. Syömällä ennätyksiä rikkonut moninkertainen blinimes-tari ja parkettien partaveitsi on ollut myös Satalinnan säätiön monitoimimies jo useamman vuoden ajan. Pohojalaisin satolainen siirtyy seuraavaksi kolistelemaan bambuja Kiinaan.

KUNNIAJÄSEN

KARI RAIVIO

KUNNIANAUHAT

TIMO PATJA

JENNI ARNKIL

KARI MIKAEL
VANHATALO

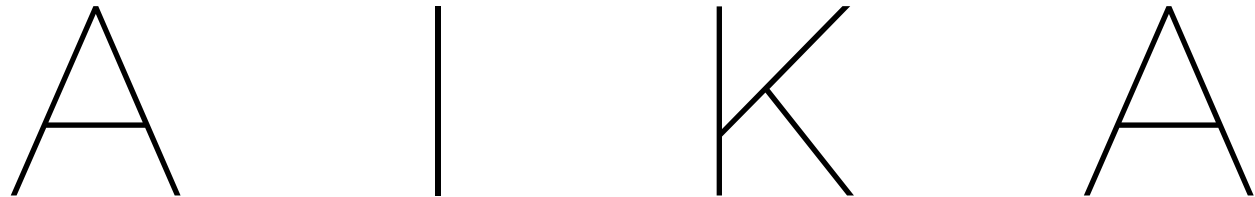
YSTÄVYYSMERKIT

MAARIT JA LAURI
PAANANEN

MATS ÅBERG (GH)

URMAS NEEME (ÜS RAIMLA)

TIMOKRATIAN

TEKSTI: Timo Härvälä KUVA: Salla Seppälä

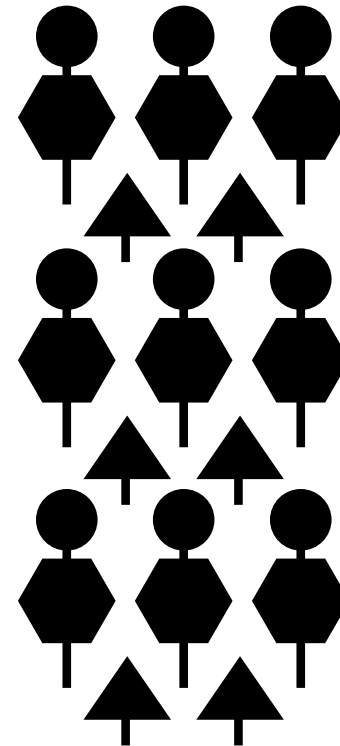
Osakunnalla siirryttiin vuoden alussa timokratiaan. Mitä tämä käytännössä tuo tullessaan ja millaisia suunnitelmia uudella hallituksen puheenjohtajalla on osakunnan kehittämiseksi?

HARVA ASIA tuottaa nykyopiskelijalle samantasoista syvällistä ahdistusta kuin ensimmäinen tyhjä valkoinen sivu juuri luodussa asiakirjassa "Tutkimussuunnitelma.docx", "Oppimispäiväkirja.docx" tai omassa tapauksessani "Blogiteksti.docx". Tyhjät sivut ovat toki jo pitkään vieneet karaistuneematkin kirjoittajat epätoivon ja/tai alkoholin äärelle: ensimmäisen maailmansodan muistot kalpenivat Ernest Hemingwayn mielessä tyhjiä sivujen rinnalla. Valitettavasti kirjallista lahjakkuutta tarkasteltaessa itseni ja Hemingwayn välillä taitaa vallita yhtä suuri juopa kuin partojemme tai armeijakokemuksemme kohdalla. Yksi asia meitä joka tapauksessa yhdistää: olemme molemmat asuneet Pariisissa nuorina miehinä, tarkalleen ottaen 23-vuotiaina.

MIETTIESSÄNI HEMINGWAYTÄ ja kuulua osakuntavuotta mieleeni palasivat väistämättä kokemukseni Pariisissa. Mikäpä muu maa ja kaupunki toimisivat parempana esimerkkinä osakunnan hallituksen johtamiselle kuin Ranska ja Pariisi?

RANSKALAISET MAAKUNNAT ovat äärimmäisen ylpeitä kulttuuristaan, eikä kotiseutuidentiteettiä tarvitse kauan etsiä Alsacen tai Normandian asukkaiden puheesta. Lisäksi osakunnathan olivat tärkeä osa myös Pariisin yliopistohallintoa jo keskiajalla, kauan ennen Uppsalan yliopistoa! Mistä muulta siis kannattaisi hankkia johtamisen prinssiä, kuten eräs suomalainen aurinkokuningas asian muotoilisi?

PARIISSA ON VAIKEA välttää ranskalaisen suurmieshistorian kronologialta: nykyisen Ranskan perustaja Kaarle Suuri valvoo turisteja Notre Damen edessä, Aurinkokuningas Ludvig XIV:n perustamat instituutit ja akatemit ovat voimissaan, Napoleon lepäilee valtavassa hautaholvisaan ja nykyinen kaupunkikuva kehittyi Napoleon III:n toiveiden mukaisesti 1800-luvulla keskiaikaisten rakennusten kadotessa tomuna ilmaan. Näiden suurmiesten muistojen keskellä töykeät tarjoilijat ja taksikuskit ovat vain pieni osa jatkumoa, jossa pienuus yhdistyy pöyhkeyteen ja oveluus røyhkeyteen.

KAKSI HALLITSIJAA erottuvat joukosta erityisesti: Aurinkokuningas Ludvig XIV, käytännössä viimeinen suuri monarkki, sekä suurta vallankumousta seurannut ensimmäinen tasavaltalainen hallitsija Napoleon. Näistä molemmat toki käyvät hallituksen puheenjohtajan malleiksi, mutta Napoleonin osalta on todettava, että hänen elämänsä päättyi ankeaan vankeuteen, minkä lisäksi hänen keskeiset saavutuksensa sijoittuivat sotatantereelle. Aurinkokuninkaan saavutukset olivat sen sijaan ennen kaikkea hallinnollisia: hovin elämä säädeltiin tarkkaan, valtio tuki taidetta ja oikeakielisyyttä alettiin vaalia Ranskan Akatemiassa.

AURINKOKUNINKAAN HUOMATTAVIN kehitysidea käytännön kannalta oli tietysti muutto pois Pariisin Louvreista, joka oli tähän asti toiminut kuninkaan palatsina. Ludvig remontoiti lähisen metsästysmajansa Versailles hieman näyttävämpään kuntoon ja siirsi hovinsa sinne. Pariisi oli liian vilkas, joten hovia ei ollut helppo tarkkailla. Satakuntatalo ja pääkaupungin vilkas ympäristö

olisi siis hylättävä maalaismajan takia, esimerkiksi Sipin mökki toimisi hyvin. Tämä lennokka suunnitelma toki vaatisi hieman lisäsiipiä vanhaan rakennukseen, mutta pienellä talkootyöllä tämä onnistunee kohtuullisen nopeasti. Vanhan palatsimme julkisivua Kampissa voit tietysti myös parannella väliaikana, mukaan lukien Lastenlehdon muuttaminen uusklassisten patsaiden ja symmetrisesti istutettujen pensaiden täyttämäksi.

Satakuntatalo ja pääkaupungin vilkas ympäristö olisi siis hylättävä maalaismajan takia, esimerkiksi Sipin mökki toimisi hyvin.

ENTÄPÄ RAHOITUS, kysyy tarkan frangin mies tässä vaiheessa. Aluksi tämä toki tuottaa ongelmia, myönnettäköön. Jäsenmaksun korotus joillakin tuhansilla euroilla tuonee pienen alkukassan.

KAMPIN PALATSIN jäädessä tyhjäksi voidaan tilaa vuokrata ateljeekäyttöön taiteilijoille ja myöhemmin muuttaa museoksi, kuten Louvrelle tapahtui. Joidenkin vuosien jälkeen valtavat turistimassat kerääntyvät ihaillemaan Satakuntatalon arkkitehtuuria, taidekokoelmia ja Lastenlehdon symmetrisiä istutuksia ja hallituslaisten patsaita. Dan Brown voitaneen myös suostutella sijoittamaan seuraava Da Vinci-koodi-kirjansa palatsin alaosaan (Monttuun), missä pölyisten asiakirjojen ja Maken kahvakuulien välistä löytyy vanha ja krapulainen albiinomunkki (juonta hiotaan vielä). Maalaus salaperäisesti hymyilevästä naisesta onneksi löytyy jo Porin huoneesta!

HALLINTOMUODON MUUTOKSET aiheuttavat myös paineita muuttaa virkailijanimiä ja luoda uusia virkoja: kappalaisesta tulisi kardinaali, taloudenhoitajasta osakuntatalouden yli-intendentti, minkä lisäksi hoviin tarvittaisiin ainakin puutarhuri, säveltäjä, näytelmäkirjailija ja sotavirkailija. Osakuntaa siis kutsuttaisiin kollektiivisesti hoviksi ja hallitusta yksityiseksi neuvostoksi. Jäljelle jää tietysti oma nimitykseni, sillä kuningas on aika mielikuvitukseton. Hallintomuodonkin nimi (timokratia) oli käytössä (ihan oikeasti) jo Platonin aikaan Kreikassa, joten uusille nimille olisi todella käyttöä.

ENTÄPÄ HOVIN ELÄMÄ? Hovinaiset eläisivät onnellisen tietämättöminä tavallisen kansan kurjuudesta. Kuullessaan kansan leivänpuutteesta osakunnan emäntä saattaa hulppeita kokoustarjoiluja syödessään tokaista "mutta voivathan he syödä kakkua". Budjetin kuluessa patsashankkeisiin ja sotiin muiden osakuntien kanssa, säästöjä joudutaan tekemään ennen kaikkea arkisesta toiminnasta. Vähitellen kansa tympääntyy, nousee kapinaan ja vallankumouksen sävelet leviävät myös Karhunkieroksen sivuilla. Ensi vuonna VVK taitaakin olla lyhenne sanasta Virkailijavallankumous.

LUOKKARETKELLÄ SITSIPOYDÄSSÄ

— TEKSTI: Hanna Hannus KUVAT: Stella Vahteristo, Salla Seppälä —

Mitä sana yhteiskuntaluokka tuo mieleesi? Tai kysytään toista kautta: osaatko määritellä, kuulutko työväenluokkaan vai porvaristoon? En varmaan ole ainoa, jolle nuo sanat tuovat ensimmäisenä mieleen historian oppikirjojen 1800-lukua käsittelevän osion.

Mutta osaatko vastata samaan vanhempien osalta: kuuluvatko he työväenluokkaan vai porvaristoon? Entä isovanhempasi? Entä heidän vanhempansa? Sellainen maailma, jossa kaikki osasivat nimetä oman yhteiskunnallisen asemansa, ei itse asiassa ole kovinkaan monen sukupolven takana. Tässä kirjoituksessa pohditaan, missä määrin osakunta liittyy tähän kaikkeen.

TÖRMÄSIN MUUTAMA VUOSI sitten sosiaalipsykologi ja antropologi Katriina Järvisen sekä historian professori Laura Kolben kirjoittamaan teokseen *Luokkaretkellä hyvinvointiyhteiskunnassa: nykysukupolven kokemuksia tasa-arvosta* (2007). Luokkaretkellä tarkoitetaan tässä yhteydessä etenemistä yhteiskunnallisessa hierarkiassa: klassisimmillaan ilmiö on toteutunut, kun talonpojan lapsi on lukenut itsensä ylioppilaaksi ja päässyt papiksi tai juristiksi, tai kun avioliiton kautta lempi on tuonut mukanaan varakkaamman suvun.

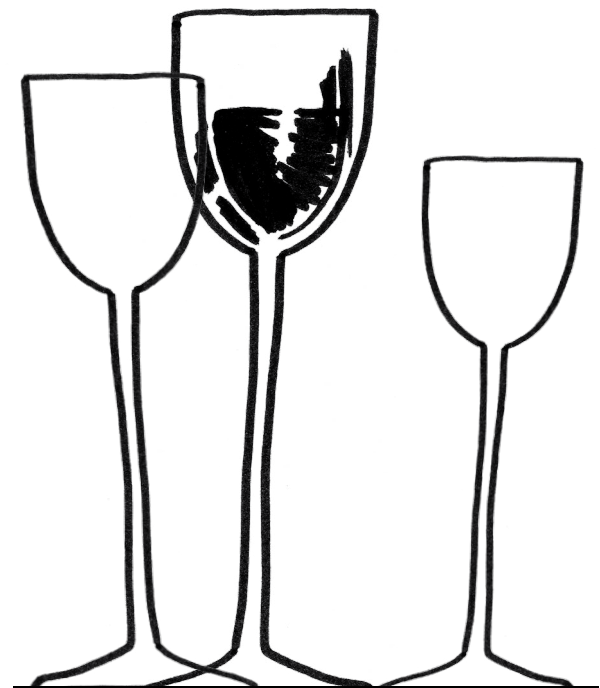
USEIN SANOTAAN, että Suomi on yhtä suurta keskiluokkaa, eikä esimerkiksi Iso-Britannian kaltaista luokkahierarkiaa meiltä löydy. Kolben ja Järvisen kirjan keskeinen teesi kuitenkin on, että kodin ja perheen olosuhteilla on edelleen suuri merkitys siinä, mihin ihminen elämässään sijoittuu – tai mihin ylipäättään uskaltaa pyrkiä. Pelkkä vanhempien tutkinto tai pankkitilin saldo eivät kuitenkaan selitä lasten tulevaa menestystä.

KOLBE JA JÄRVINEN KOROSTAVAT kirjassaan sosiaalisten ja henkisten taitojen merkitystä. Pelkän rahassa mitattavan pääoman lisäksi asemaamme yhteiskunnassa määrittävät myös kulttuurinen ja sosiaalinen pääoma. Sosiaalinen pääoma viittaa sosiaaliin taitoihin ja verkostoihin, kulttuurinen esimerkiksi lukeneisuuteen, sivistyneisyyteen ja keskustelutaitoihin.

KODIN JA PERHEEN vaikutus taloudelliseen pääomaan on melko yksiselitteinen. Mutta kasvuympäristöllä on paljon vaikutusta myös kulttuuriseen ja sosiaaliseen pääomaan. Kolben ja Järvisen mukaan esimerkiksi mahdollisuuksilla matkustella ulkomailla ja oppia kotona keskustelukulttuuria on vaikutusta siihen, minäkalaisena elämä avautuu eteen itsenäistymisen kynnyksellä. Erot ovat usein pieniä: syödäänkö veitsellä ja haarukalla, tunnetaanko luontevasti viinejä ja eri ruokakulttuureita?

KODIN VAIKUTUS ei kuitenkaan ole ainoa ratkaiseva tekijä, vaan myöhemminkin voi oppia. Esimerkiksi osakunnassa.

Jatkuu seuraavalla sivulla →

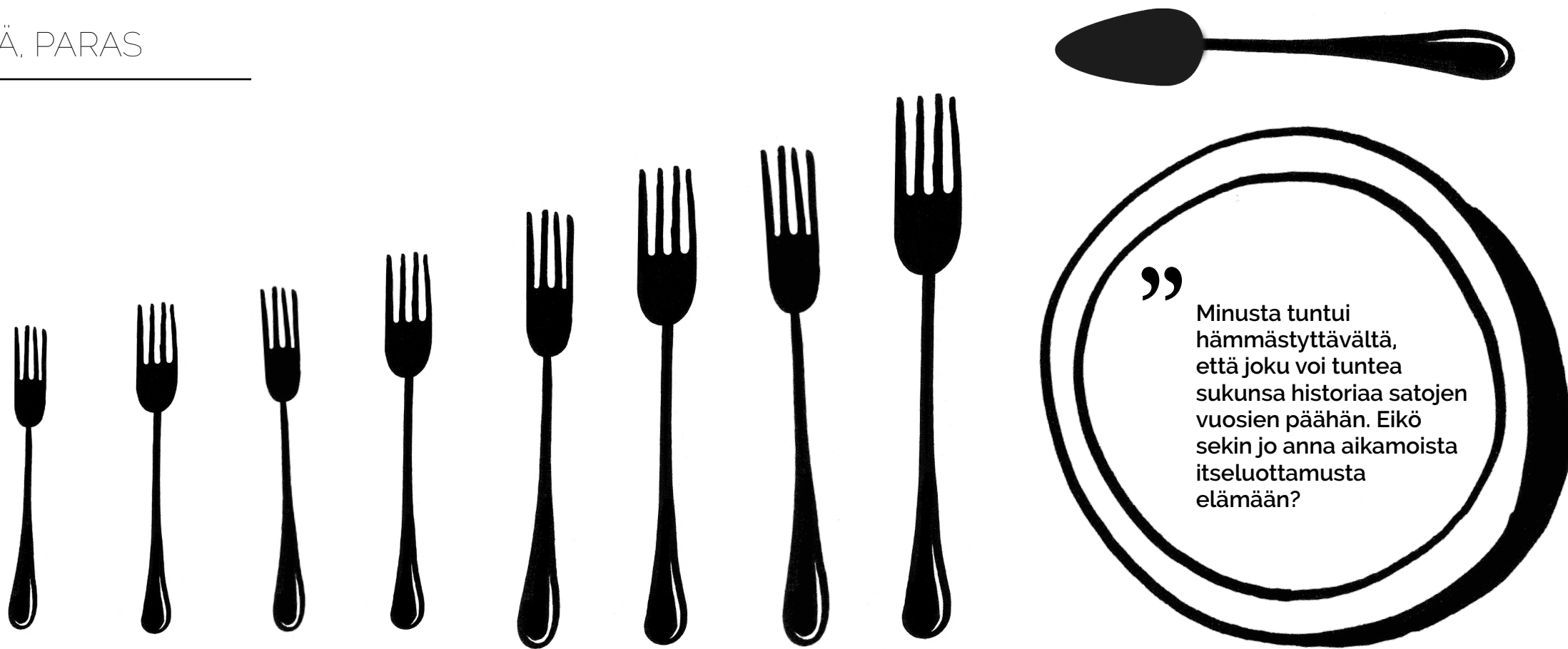

LUOKKAKONE

Helsingin Sanomien Kuukausiliite julkaisi tammikuussa 2014 artikkelin *Säädyt koolla*, joka hahmotteli uudet yhteiskuntaluokat. Samaa syssyyn internetissä levisi juttuun perustuva Luokkakone, jonka avulla saattoi selvittää, kuuluuko eliittiin, asiantuntijoihin, kipuajiin, duunareihin, leipätyöläisiin vai vähäosaisiin. Sosiaalisessa mediassa moni opiskelija raportoi kuuluvansa testin mukaan vähäosaisiin, jota kuvailtiin muun muassa sanoilla:

”Tässä ryhmässä sosiaaliset ja terveydelliset ongelmat kasautuvat. Usein yksinäisiä”.

Luokkakone mittasi myös kulttuurisen luokan, johon vaikuttivat esimerkiksi harrastukset ja tapa pysyä perillä maailman tapahtumista. Kulttuurinen luokka onkin ihmisen pärjäämisen kannalta kenties merkittävämpi kuin Luokkakone antaa ymmärtää. Vai mitä mieltä olet, täsmääkö yllä oleva kuvaus tuntemiisi opiskelijoihin?

”

Minusta tuntui
hämmästyttävältä,
että joku voi tuntea
sukunsa historiaa satojen
vuosien päähän. Eikö
sekin jo anna aikamoista
itseluottamusta
elämään?

UPPOAMATTA ANKKALAMMIKOSSA

VUONNA 2012 EDUSTIN osakuntien edustajistoryhmää HYYn hallituksessa, ja vuoden mittaan päädyin edustamaan ylioppilaskuntaa mitä kiinnostavimpiin tilanteisiin. Parhaiten mieleeni on jäänyt erään suomenruotsalaisen vanhan järjestön hieno vuosijuhla. Vietimme iltaa muun muassa Ritarihuoneella iltapuissa ja kilisevissä frakeissa.

ERÄS HALLITUSTOVERINI JA MINÄ totesimme, että taidamme olla juhlien ainoita suomenkielisiä. Kävimme leikkisissä small talk -keskusteluissa läpi sitä, ketkä kuuluvat aatelissukuihin. Minusta tuntui hämmästyttävältä, että joku voi tuntea sukunsa historiaa satojen vuosien päähän. Eikö sekin jo anna aikamoista itseluottamusta elämään?

ILLAN KULUESSA KOIN AHAA-ELÄMYKSEN. Tässä minä Länsi-Porissa kasvanut minglaan ja skoolaan ainakin riittävän oikein suomenruotsalaisten kulttuurisukujen vesojen keskellä, vieläpä ruotsiksi. Hiljaa mielessäni mietin: kiitos Satakuntalainen Osakunta! Kiitos osakunta skoolausten opettamisista, lukuisista pöytäjuhlista ja mahdollisuuksista oppia puhumaan *smalltalkssvenskaa* åbolaisten ja GH-laisten kanssa.

Osakunnalla oppimieni taitojen ansiosta uin sen illan ankkalammikossa, räpytellen mutta kuitenkin pinnalla pysyen.

OSAKUNTA ON PAIKKA, jossa voi kerryttää kulttuurista ja sosiaalista pääomaa, tuli sitten minkälaisesta taustasta tahansa. Pöytätapojen ja sosiaalisen osaamisen lisäksi osakunta tarjoaa esimerkiksi mahdollisuuksia matkustaa ulkomaille. Osakunnassa oppii myös keskustelemaan monista eri taustoista tulevien ihmisten kanssa, mikä helpottaa cocktail-kutsuilla pyörimistä - ja lisäksi luo verkostoja. Yhtäkkiä tunnetkin ainakin yhden tulevan juristin, lääkärin ja papin.

SUOMEN YLIOPISTOJÄRJESTELMÄ on maksuttomuutensa ansiosta verrattain tasa-arvoinen. Perhetaustasta huolimatta kaikilla ahkerilla ja lahjakkailla on mahdollisuus mennä opiskelemaan yliopistoon. Yksi osa tätä mahdollisuuksien tasa-arvoa ovat myös opiskelijajärjestöt: niissä kaikilla on mahdollisuus opetella sosiaalisia ja kulttuurisia taitoja, joita tarvitaan niin työelämässä kuin elämässä ylipäätään. Toki yliopisto-opinnot itsessään opettavat esimerkiksi keskustelutaitoja, mutta massaluentojen aikakaudella mahdollisuudet erityisesti sosiaalisten tilanteiden harjoitteluun saattavat olla vähäiset.

“HELAN GÅR...” Osakunnan snapsilaulut, akateemisten tanssien, puheiden ja pukeutumisen kulttuuri tulevat suurelta osin Ruotsin yliopistopiireistä. Sinne mallia on mitä luultavimmin ainakin kuviotanssin ja pukeutumisen osalta otettu hovin ja aateliston seurapiireistä. Koreografioiden, skolausohjeiden ja yhteislaulun sisältö on kuitenkin yleismaailmallista: keskusteleminen, toisten huomioiminen, hyvästä ruoasta, viinistä ja kulttuurista nauttiminen sekä kiinnostus erilaisia ihmisiä ja ilmiöitä kohtaan ovat myös osa sivistystä. Nykymaailmassa ehkä olennaisin erilaisiin akateemisiin pöytäjuhliin ja niihin liittyviin koukeroihin sisältyvä taito onkin ehkä kyky kunnioittaa hetkeä ja nauttia ihmisten seurasta - eikä vilkuilla instagram-tykkäyksiä kolmen sekunnin välein.

OPISKELUAJAN JÄLKEEN muodon osaamista tarvitaan harvoin, mutta muotojen opettamaa sisältöä tarvitsee joka päivä. Mutta muodon osaaminenkin näkyy esimerkiksi siinä, että perhejuhlan järjestäminen vaikkapa osakunnan vuosijuhlan jälkeen on aika vaivatonta.

Illallisetikettiäkin olennaisempaa antia ovat ne monen sortin kansalaistaidot, joita opiskelijajärjestöt opettavat: tapahtumien ja kokousten järjestäminen, kampanjointi ja ylipäätään asioiden hoitaminen ovat aktiivisen kansalaisen perustaitoja.

PÄÄOMAA ON MONENLAISTA. Aktiivisina osakuntavuosina ei ehkä ehdi kerryttää valtavaa osakesalkkua, mutta oppii ainakin tietämään, miten lusikka laitetaan soppaan.

Järvinen, Katriina & Kolbe, Laura. 2007. Luokkaretkellä hyvinvointiyhteiskunnassa: nykysukupolven kokemuksia tasa-arvosta. Helsinki: Kirjapaja.

Suomen sanotaan olevan varsin tasa-arvoinen maa. Kuitenkin, George Orwellia siteeratakseni, toiset ovat tasa-arvoisempia kuin toiset. Helsingin Sanomien Luokkakonekin tunnisti suomalaisen eliitin omaksi joukokseen. Todelliseen eliittiin on miltei mahdotonta, päästä ilman perittyä omaisuutta ja sukunimen etuliitettä.

Älkäämme silti jääkö suremaan juuriamme! Karhunkierros haluaa rikastaa lukijoidensa elämää kattavalla raportilla yhteiskunnan rappusten yläpäästä. Kun vain valitsee oikeat vapaa-ajan harrasteet, voi hetken tuntea olevansa osa sitä parempaa kansanosaa.

Hopealusikka suussa

Silja Suni, Tero Alitalo, Salla Seppälä

ISOLLA
PURJE-
LAIVALLA
LAHDEN
TAAKSE

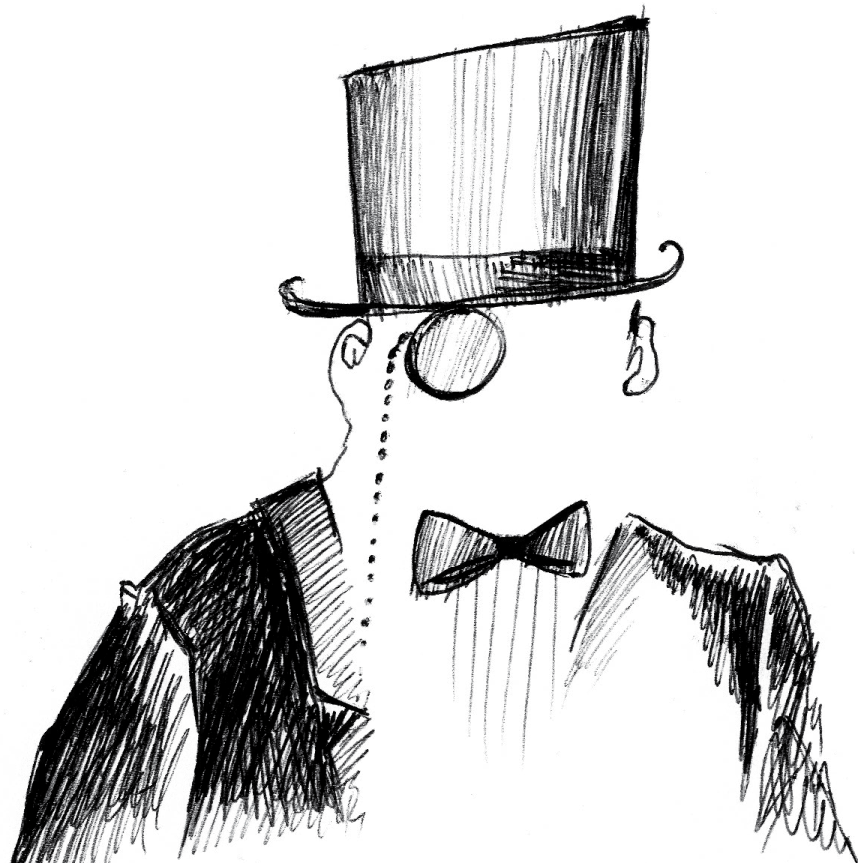
ELIITIN HARRASTEISIIN kuuluu olen- naisesti purjehtiminen kesäisessä saaristossa. KK selvitti ilmiön taustat, tosin vuodenaika- ja budjettipoliittisista syistä valikoitsimme heinäkuisen seglingturin sijaan tammikuisen risteilyn. Emme mene till Hangö regatta vaan Tallinnareisil!

BÄTEN LÄHTEE satamalaiturista aamuvarhaisella jo kello kahdeksan jälkeen. Varhainen lintu madon nappaa, sen tietää eliitti ja KK:n toimituskin, suunnataanpa siis reippaasti kohti aamiaisbuffettia. Matka uhkaa tyssääntyä i början, kun vartija haluaa tarkistaa toimit- tajan ennen laivaan astumista. Hävytöntä! Utroligt! Etteks te tiedä mitä sosiaaliluokkaa tässä eduste- taan?! Laivaan kuitenkin päästään nousemaan ja purjehdus pienellä

moottorituella avustettuna voi al- kaa. Kannella käy vilvoittava, hyy- täväksi ja räntäiseksikin luokitelta- va tuulen tuiverrus. Kyllä tämä se vasta on elämää! Mutta mennäänpä jo takaisin sisään, naama jäätyy.

BUFFETIN JÄLKEEN ehtii istua het- ken veneen kajuutassa kuunnellen retrodiskoa. Kanssamatkustajilla on reippaiden merimiespaitojen sijaan erinäisiä printtituotteita yllään, tee- moina erilaiset alkoholijuomabrändit sekä historialliset merkkitapahtumat. "Mitä jäbä duunaa?" -huuto kajahtaa usein iloisten seilorien suusta.

ILOINE TALLINAREISI jatkuu koh- teessa, kun laiva vihdoin kiinnit- tyy etelänaapurimme rantalaitu- riin. Nyt tarkistamaan Tallinnan purjehduskenkämuodin uusim-

mat tuulahdukset ja harrastamaan monipuolisia ruoka- ja juoma- kulttuurimenoja. Rimi-marketista löytyy paikallisten tuottajien tar- joamia herkkuja, ja alkoholitar- jontaan voi tutustua erilaisissa pörsseissä ja supermyymälöissä. Alusasu- ja maatuskavarastojen täydentäminen käy helposti. Os- tosten lomassa on toki aikaa juoda en kopp kaffe rantabulevardilla (ilmanalasta johtuen kuitenkin sisätiloissa) ja näyttäytyä muulle purjehduskerman edustajistolle.

PALUUMATKALLAKIN on syytä tanka- ta, siispä uusi erä buffetissa. Syödes- sä tulee kieltämättä tunne että livet är härligt! Lastenpöydästä hamstra- tun ranskanperunavuoren keskeltä toimittaja on valmis toteamaan, että purjehtiminen on hauska ja kehittä- vä vapaa-ajan harrastus, joka tarjoaa sopivasti haasteita ja kehitymis- mahdollisuuksia. Nästa gången syön ainakin tuplasti enemmän katkara- puja! Enkä anna sen keski-ikäisen setäihmisen jyrätä varpaitani pois- tumistungoksessa kaljakärreillään! Toivon Virve Rostia diskossa!

GOLF- VAIN ELIITILLEKÖ?

GOLFIA PELAAVAT NYKYÄN enenevässä määrin muutkin kuin varakkaampi kansanosa. Myös Karhunkierroksen toi- mitus haluaa pukeutua salmiakkiruutusalpoveriin ja suunnata viheriölle. Laiskan toimittajan ei onneksi tarvitse raahautua Espooseen Country Clubille, riittää kun googlettaa "golf game" ja valitsee lukuisista vaihtoehdoista (esimerkiksi pan- da-, ninja-, gepardi-, pommi- tai keskiaikagolf) sopivimman.

EVERYBODY'S GOLF kuulostaa aloittelijallekin sopivalta. Toi- mittaja jää kuitenkin palloineen jumiin kuvan puuhun. Kent- tä on vasta kolmas ja palloa on hakattu runkoon jo 32 kertaa. Ja miksi täytyy pitää moonbootseja sekä hädin tuskin rois- keläppämittaan yltävää hametta! Ei ole minun golfia tämä!

NINJA GOLFISSA pääsee harjoittamaan long drive- lyönnin lisäksi lähtiästelutaitoja. Ninjalla kun ei ole autoa kakka- pökäleitä heitteleviltä hiiriltä suojautumiseen. Ennen ho- lea täytyy päihittää lohikäärme. Rata itsessään on varsin helppo (lue:suora) ja ninja puttaa aina vakiovoimalla.

ST.MULLIGAN'S 3-PUTTISSA golfataan aitoon skotti- henkeen pyhimys Mulliganin kanssa taivaassa. Mu- siikki on noin viisi sekuntia pitkä epäilemättä Enyan kappaleesta repäisty pätkä, joka kyllä rauhoittaa ran- kan koulupäivän jälkeen, mutta alkaa ärsyttää varsin nopeasti. Puttailu on helppoa, toimittaja onnistuu jopa tekemään parin (=kentän ihannetulos)!

Tiesitkö?

Golfin alkuperästä on liikkeellä ristiriitaista tietoa. Lajia on alun perin pidetty Skotlannissa 1600-luvulla keksittyinä, mutta hollantilaiset tiittävästi pelasivat samantyyppistä peliä kepeillä ja nahkapalloilla jo 1200-luvun lopulla. Uusin historian tut- kimus lisäksi kertoo, että Kiinassa golfattiin jadesomisteisilla mailoilla eliitin keskuudessa jo Tang-dynastian aikaan, eli 500 vuotta ennen skotlantilaisia. Onkin esitetty, että mongolit olisi- vat tuoneet lajin Eurooppaan. Mikäli mongolitkin pelasivat, on golf epäilemättä koko kansalle sovelturvaa hupia!

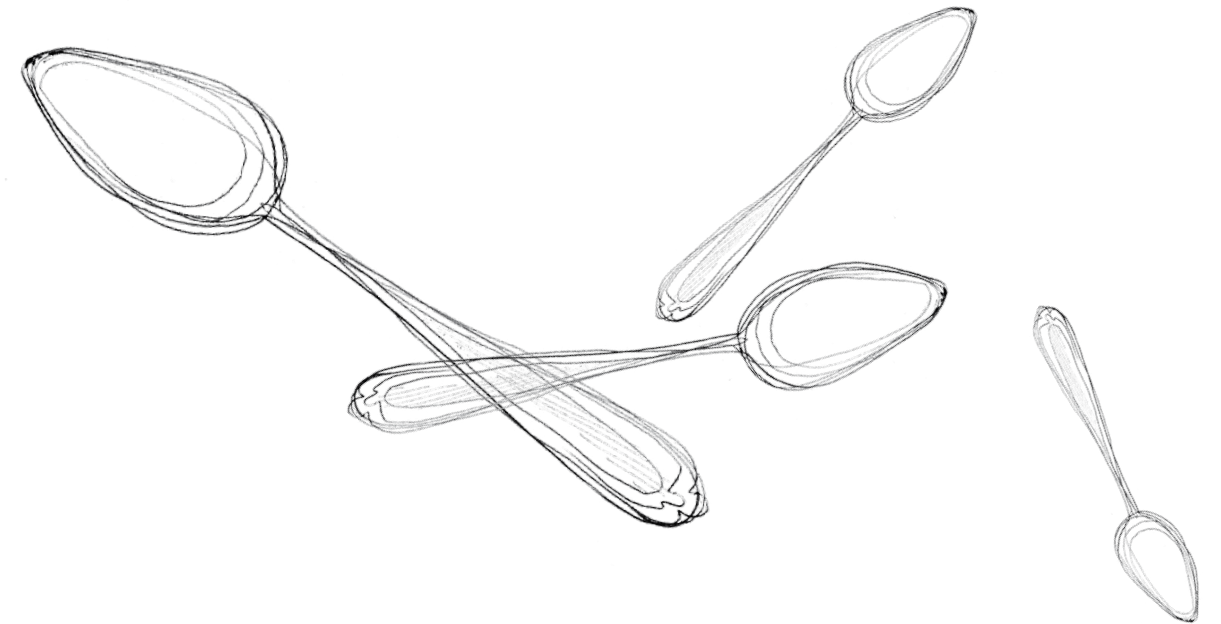
OOPERAN SIJAAN HANURIA

HALVIMMATKIN PAIKAT katsomaan ja kuulemaan vaikkapa La Bohème Kansallisoopperaan maksavat arki-iltana 24 euroa. Vaikka punaiset samettipenkit kovin kutsuvat, hintatietoinen koe-elitisti tietää, että boheemiin korkeakulttuuriin pääsee käsiksi paljon edullisemminkin tai jopa ilmaiseksi!

KAUPUNKIMME KADUILLA esiintyy varsinkin lämpiminä vuodenaikoina monia mitä laadukkaimpia muusikoita. Maksupuolen voi hoitaa omantunnon mukaan, mikä tässä tapauksessa tarkoittaa mahtavaa mahdollisuutta ilmaiskonserttiin.

HAKANIEMEN TORIN LAIDALLA soi partisaanivalssi, instrumenttina on runollisen näköinen haitari. Esi-tyksen lavastuksena on uskottava jalkakäytävämiljöö ja taustalla McDonald's-ravintola, joka kenties viestii aikakauden rappiosta, kerta-käyttökulttuurista, hengenravinnonkin kaupallistumisesta ja liian nopeasta kierrosta.

TILA ON akustisilta ominaisuuksiltaan heikko, yleisön selän takana vyöryvät linja-autot ja raitiovaunut tarvelevät esityksen herkimmät kohdat. Muusikko näyttää palelevan, niin minäkin. Lähden pois.

YKSITYISKLUBIEN VAIENNETUT TARINAT

AAMUPÄIVÄINEN AURINGONPAISTE heijastuu Kaffecentralenin tummien pöytien pinnalta takaseinän hyllyihin. Ulkona kevät tekee jo tuloaan, vaikkei sitä helposti Kampissa huomakaan. Toisella puolella pöytää istuu nuhjuisen näköinen parikymppinen mies, jolla on paljon asioita sydämellään. Tai oikeastaan **EePeellä** (nimi muutettu) on mielessä vain yksi asia, sillä muuhun ei ole aikaa eikä mahdollisuuttakaan.

”PÄÄSIN TULEMAAN tänne kun yhdistin päivittäisen taukoni kahvinhakureissuun. Mulla pitäis olla siis puolisen tuntia aikaa.”

EePEE ON VAIN yksi pieni ratas Helsingissä toimivien yksityisklubien valtavassa koneistossa. Siinä koneistossa, jonka osanen EePee on, häntä kutsutaan *apuisännäksi*. Joku muu voisi kutsua häntä orjaksi. Ehkä juuri siksi heidän tarinoitansa on hyvin vaikeaa tuoda julkisuuteen. Vastassa on vaiku-

tusvaltaisia tahoja: tässäkin jutussa klubin nimeä ei saanut mainita.

EePEE SYNTYI ja kasvoi Nakkilassa, kirjoitti ylioppilaaksi hyvin arvostetun ja ajatteli asuvansa koko ikänsä turvallisessa ja kauniissa ympäristössä. Laman iskettyä viimein myös Satakuntaan lupaus laveammasta leivästä houkutteli hänet pääkaupunkiin.

”MUN PITI alun perin mennä Porissa automekaanikkokoulutukseen, mut siinä taisi sitten laiskuus ottaa voiton. Alotin tuolla yliopistolla viestinnän opinnot kaksi vuotta sitten, kun sinne oli niin paljon helpompi päästä sisään.”

KUN RAHAT ALKOIVAT LOPPUA, EePee kuuli parilta silloiselta tutultaan helposta tavasta saada ainakin katto päänsä päälle puoli-ilmaiseksi. Myös muun elämän rahoittaminen onnistuisi siinä sivussa, sillä kuulemma hommasta sai hyvin ”tippe-

jä”, vaikkei virallisesti palkkaa saikaan. Alkuun kaikki vaikuttikin hyvältä.

”EKOINA PÄIVINÄ KAIKKI OLI mukavia, hommat kevyitä ja tarjottiin mulle jallukahvitkin, niin kuin tervetulo lahjana. Sain asunnon sopuhintaan samasta rakennuksesta. Mutta just kun siihen menoon ehti tottua, alkoi ihan käsittämätön paskanakki-ruljanssi. Joskus piti siivota jonkun oksennuksia vessasta aamuneljältä, toisinaan taas järjestellä klubitilat uudelleen kymmeneltä illalla, koska oli tapahtuma joka alkaisi viiden minuutin kuluttua. Niin nopeasta täyskäännöksestä meni ihan shokkiin, teki vain mitä käskettiin.”

KLUBIT PUOLUSTAVAT KÄYTÄNTÖJÄÄN joko täydellisellä hiljaisuudella tai toteamalla, että toimintaa pyöritetään vapaaehtoisvoimin. EePeen mukaan jotkut klubin jäsenistöistä ovat ottaneet virallisen mantran liiankin tosissaan.

”

Joskus piti siivota jonkun oksennuksia vessasta aamuneljältä, toisinaan taas järjestellä klubitilat uudelleen kymmeneltä illalla, koska oli tapahtuma joka alkaisi viiden minuutin kuluttua.

”KERRANKIN KUULIN tiskatessani klubitilojen toisesta päästä klubilaisen huutavan kurkku suorana jollekin apuisännistä, että ’on se perkele kun täällä vaan apuisännistö perseilee, vaikka hommien pitäisi toimia kaveripohjalta!’ Minkälaisessa maailmassa nekin ihmiset päänsä sisällä oikein elävät? Tuollaista käyttäytymistä ei pitäisi tarvita kenenkään sietää yhtään missään.”

KUN EePEE USKALTAUTUI kysymään luvatuista ”tipeistä”, asioiden todellisen puoli paljastui nopeasti.

Samalla alkoi myös uhkailu.

”NEKIN TYYPIT, jotka oli olleet tosi mukavia rupes yhtäkkiä komentelemaan ja kohtelemaan mua kuin olisin joku kone. Kahvi ei ikinä saapunut tarpeeksi nopeasti, eikä apuemäntien (joista kukaan ei suostunut haastateltavaksi) ruoka ollut koskaan hyvää. En muista kertaakaan kuulleen kiitosta sen jälkeen keneltäkään. Aina kuun loppupuolella klubin jäsenet alkoivat keskustella vuokrasopimuksien ”tarkistuksista”, eli siitä että kenet heitetään pihalle.

Ja varmasti siitä puhuttiin kovaan ääneen juuri silloin, kun joku meistä apuhenkilöistä oli paikalla.”

KELLO ON JO LÄHES YKSITOISTA, puoli tuntia alkaa olla täynnä. On vielä pakko kysyä: Mikä saa pienen ratiaan pyörimään väärään suuntaan? Eikö koneiston vastaisku lainkaan pelota?

”EN USKO, että tällä jutulla on mitään vaikutusta itse klubilaisiin, ei niitä muiden asiat juurikaan liikuta. Mutta jos kaikki tietäisivät tilanteen ja yleinen mielipide muuttuisi välinpitämättömyydestä välittämiseen... Ehkä tilanne voisi muuttua. Mutta että pelottaako, niin voin sanoa että ei yhtään. Ei siellä klubilla olla no-teerattu mua juuri mitenkään jo vähään aikaan.”

EePEE HUIKkaa ovelta vielä virnistäen: ”Miksi niitä nyt yksi apuisännistä kiinnostaisikaan.”

Onko elämästä kaikki jännitys kateissa? Tuntuuko arki tukahduttavalta? Onko perustarpeiden tyydyttämisestä vaikeaa saada minkäänlaista saavutuksen tunnetta?

ELÄMÄNSISÄLTÖÄ DREISSAUKSESTA?!

IHMISET OVAT LÄPI HISTORIAN etsineet elämälleen lisäpotkua metsästyksestä. Entisaikojen selviytymiskamppailusta onkin tullut mitä mainiota vapaa-ajanvietettä. Samalla kun metsästyksessä on teknologisten innovaatioiden myötä helpottunut, ovat kaupunkilaistuneet viherpiipertäjät nostaneet metakan metsästäjän kyvykkydestä ampua söpön näköisiä elukoita. Koska yhteiskunnan arvot ovat koventuneet metsästäystä kohtaan, on "eettisesti arveluttavat" matkat Afrikan savanneille unohdettava.

Ei KANNATA kuitenkaan vaipua epätoivoon, sillä uusin kuuma trendi on rantautunut Helsinkiin!

BERLIINISSÄ ALKUNSA SAANUT ruokakauppojen alennustuotteiden metsästyksessä, eli tuttavallisemmin "dreissaus" (joka tulee saksan kielen sanasta "kolmekymmentä" alennusprosenttien mukaan), on osoittautunut valtavaksi hitiksi kaupunkilaisten metsästäjien keskuudessa. Konseptin kehitti Maximilian Heuchler löytäessään alennetunhintaisten mikrocurrywurst-annoksen epäonnisen metsästyksen jälkeen. "Citykanit ovat todella nopeita liikkeissään. Kun sitten sain kiväärini tähtäimeen hieman hitaamman yksilön, mieleeni juolahti ajatus, että tuohan voi olla jonkun kanin veli, vähän niin kuin me ollaan kaikki suurta perhettä keskenämme." Sillä välin kani ehti jo loikkia tiehensä jättäen Heuchlerin saaliita.

Lähikaupassaan Heuchler kuitenkin koki jotain mullistavaa. "Kun bongasin kylmiön alakulmassa olevasta annoksesta pienen keltaisen tarran, pelasti se päiväni! Tunsin suurta onnistumisen tunnetta sekä jonkinlaista yhteenkuuluvuutta minua ennen eläneitten suurten metsästäjien kanssa." Seuraavalla viikolla Heuchler perusti kansainvälisesti tunnetun FooBarHunt-nimisen yrityksensä, joka tarjoaa alennusmetsästyksretkiä kaikenikäisille alennusmetsästyksestä kiinnostuneille.

NYT KAIKILLA ON MAHDOLLISUUS kokea unohtumaton alennusmetsästyksretki Helsingin urbaanissa viidakossa metsästäen toinen toistaan herkullisempia alennuksia! Kokeneet oppaamme ovat käyneet RaJa™ -koulutuksen, halliten näin

"Tunsin suurta onnistumisen tunnetta sekä jonkinlaista yhteenkuuluvuutta minua ennen eläneitten suurten metsästäjien kanssa."

haastavim-
matkin
tilanteet.
Jokai-
nen opas
on myös
asunut na-
tiivien kes-
kuudessa
vähintään
kaksi kuu-
kautta, saa-
denensi

käden oppia metsästyksestä ja kaupunkikuvan kunnioittamisesta. Kaikki retkemme alkavatkin kattavalla ja tiiviillä turvallisuuskoulutuksella, jossa käydään läpi esim. toiminta spurguhyökkäyksen sattuessa. Tällä varmistamme, ettei aiempaa kokemusta tarvita nauttiakseen metsästyksestä.

KOULUTUKSEN JÄLKEEN oppaat johdattavat ryhmän turvallisesti sovitun alueen ruokakauppoihin, joissa asiakkaamme saavat metsästää haluamiaan alennuksia. Retkien pituus on yleensä 40 - 50 minuuttia, mutta etukäteen varatessa voi ilmoittautua jopa useiden päivien aikana tehtäville retkille. Suosituimpia retkiämme ovat "-30%-kerhoretket", joissa on usein ensikertalaisia ja joka huipentuu -30% -tarran leikkaamiseen pakkauksesta. Asiakas voi halutessaan viedä tarran palkintokaappiinsa – me olemme jo etukäteen hoitaneet tarvittavat dokumentit tullia varten! Retkeä varatessa kannattaa kuitenkin muistaa, että suuret hypermarketit kuuluvat valtion suojelemaan keskuskaupallisuusalueeseen, joissa opastetut metsästyksretket ovat kiellettyjä, emmekä järjestä kyseisiin kauppoihin suunnattuja koulutuksia.

Happy Hunting!

Stadin Alennusmetsästyksretkijärjestäjät Oy

Opas onnistuneen metsästyksretken jälkeen saalis kädessään

VAIN PARAS ON KYLLIN HYVÄÄ

PUNAVIINIEN MAAILMAN ERITYISIMMÄT MAUT SINUNKIN ULOTTUVILLASI

HIEENOSTUNUNEEN VIININMAISTELUN opettelu olisi hyväksi suomalaiselle korpikansalle, eikä sen ensiaske-
lia varten tarvitse olla miljonääri. Varsin maltillisella taloudellisella panostuksella eli itse asiassa noin puolikkaan Koskenkorva-pullon hinnalla on mahdollista saada aidossa lasipullossa ulkomailta asti tuotua juomaa, joka myydään viininä.

PUNAVIINIEN HELMEILEVÄ HELMI, makunystyröitä hellivä alalaarin aarre altistettiin Karhunkierroksen arvovaltaisen viininmaisteluraadin arvioille. Nautiskeltavana oli maineikas ja varsin suosittukin punaviini, El Tiempo Tinto (Alko 6,68e/0,75l, 8,77e/l).

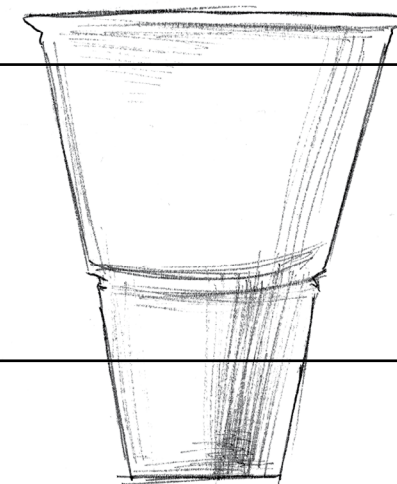
EL TIEMPO TINTO on yhdistelmä Tempranillo-, Bobal- ja Merlot-rypäleitä. Alko kuvailee El Tiempoon olevan kevyt, vähätanniinen, makean marjainen, hennon vaniljainen. Sama mies, eri viikset – toimituskunta arvoi viinin näin:

"Tuoksu: mehumainen, härvähdys luumua. Pistävä alkoholin maku, ei hallitsevaa teemaa. Maistuu mehun ja viinan yhdistelmältä."

"Maistuu vedellä lantratulta viiniltä. Heikko mutta karvas."

"Makeus yllättää. Paras ominaisuus on se 12% alkoholia."

Viini on merkitty soveltuvaksi pitsan ja pastan kanssa, porsasteluun sekä seurustelujuomaksi. Seurustelun suhteen herää kysymys: Millaisilla treffeillä nautitaan El Tiempoa, ja käyköhän flaksi?

- ☐ Osaan tehdä muutoksia veroilmoitukseen
- ☐ Olen huolehtinut, että rokotukseni ovat voimassa
- ☐ Joudun maksamaan pankkipalveluistani
- ☐ Käyn omaehtoisesti ja säännöllisesti suuhygienistillä
- ☐ Teen hyvän vaikutuksen asunonäytöissä
- ☐ Tunnen vuokralaisen vastuut ja velvollisuudet
- ☐ Tunnistan lainvastaisen työsopimuksen
- ☐ Pääsen nauttimaan palkallisesta kesälomasta
- ☐ Minulla on kotivakuutus
- ☐ Luovutan verta
- ☐ Käyn äänestämässä
- ☐ Tiedän mitkä puolueet ovat hallituksessa
- ☐ Osaan hankkia passin
- ☐ Tiedän, miten haetaan lainaa
- ☐ Pidän verokorttini tallessa
- ☐ Minulla on eurooppalainen sairasturvakuutuskortti
- ☐ Arkistoin palkkakuittini
- ☐ Pidän rahaa säästössä yllättäviä menoja varten
- ☐ Minulla on ASP-tili
- ☐ Minulla on sijoitusomaisuutta
- ☐ Muistan tilinumeroni ulkoa
- ☐ Saan kutsut sukujuhliin omalla nimelläni
- ☐ Osaan vaihtaa vaiipan
- ☐ En kumarru, kun otan Alkossa pullon hyllystä
- ☐ Minulla on erikseen puna- ja valkoviinilasit
- ☐ Minulla on korkeakoulututkinto

Vastuullinen, aikuinen yhteiskunnan jäsen tekee ja osaa monia asioita, joita lukion yhteiskuntaopin tunneilla ei opetettu. Ja sitten on niitä asioita, joista puhuttiin, mutta jotka epäajankohtaisuuttaan unohtuivat.

Osa aikuisuudessa tarvittavista tiedoista ja taidoista on mahdotonta omaksua ennen kuin niistä tulee tarpeellisia, osa sittenkään, kun niitä oikeasti tarvitsisi.

AIKUISTESTI

Salla Seppälä

Lain mukainen täysi-ikäisyys alkaa lopulta suhteellisen varhain, ja ikä on kehnonlainen aikuisuuden mittari. Samanaikaisesti ollaan huolestuneita lapsuuden lyhenemisestä ja toisaalta nuoruuden pitkittymisestä. Yhdessä nämä ilmiöt johtavat jopa kahden vuosikymmenen mittaiseen välitilaan lapsuuden ja aikuisuuden välillä.

Oletko sinä valveutunut ja osaa-va yhteiskunnan tukipilari vai äidin helmoissa pyörivä vapaa-matkustaja? Karhunkierroksen teollisen tarkalla aikuisuustestillä voit tarkistaa aikuisuutesi tason. Hienosyinen kolmen pykälän asteikko kertoo totuuden perustuen siihen, montako rastia saat viereiseen listaan.

0-12

ÄIDIN PIKKU
MURMELI

Tylsä maailma ei ole vielä näyttänyt sinulle todellisia kasvojaan. Kuvittelet aikuisuuden olevan sitä, että voit syödä jälkiruuan ennen pääruokaa ja urheasti kannat siitä ihan itse vastuun. Et ole joutunut upottamaan kumihansikoitua lapsenkättäsi karvojen tukkimaan lat-tiakaivoon, etkä ole tietoinen ensi-asunnon hankkijan korkotuesta.

Todennäköisesti kännykkäliittymäsi on vanhempien nimissä ja ainoa viinilasisi on varastettu baarista. Saat kyllä ostaa kaljaa ja ehkä jopa väkeviä, mutta yhteiskunnan täysivaltaista jäsentä se ei sinusta vielä tee.

13-19

OMILLA SIIVILLÄ
LENTÄJÄ

Sinulla on perusasiat hallussa, mutta tasaisen harmaa arki ei vielä vello ylläsi täydellä voimallaan. Et ole sitoumusten kahlitsema ja osaat ottaa ilon irti vapaudestasi. Aikuisuus on sinulle muun muassa kokemuseräistä tietoisuutta siitä, että halvinta kuohuviiniä ei kannata ostaa. Rokotukset laitoit kuntoon kaukomatkoja silmälläpitäen.

Kannat vastuuta asioistasi ja suunnittelet tulevaa seuraavia bileitä pidemmälle, mutta byrokratian suurten rattaiden äärellä hämmennyt ajoit-tain. Kuluu vielä aikaa, ennen kuin alat tosissasi kiinnostua korkomargi-naaleista ja Euriborin liikkeistä.

20-25

VAUHDILLA
KOHTI KALJUA

Jos ei fyysinen, niin ainakin henki-nen hiusrajasi juoksee hyvää vauhtia niskaasi kohti. Olet niin keski-ikäi-nen ja -luokkainen, että luultavasti synnyitkin toinen jalka haudassa.

Ja se onkin hyvä! Sinunlaisiasi vas-tuunkantajia ja asioistaan huoleh-tivia kansalaisia isänmaa tarvitsee. Osaat käyttää yhteiskunnan sinul-le tarjoamia palveluita, mutta olet sille myös hyödyksi. Nyt tai kohta olet todennäköisesti kunnon ih-misen lisäksi omistusasuja, hyvä vanhempi ja tulevaisuuden veron-maksajien uuttera ja pyyteetön kasvattaja. Ilman sinua olisimme hukassa. Jatka samaa rataa.

*Anomaalinen säätila muunsi osakunnan animaalisien
hiihtotapahtuman suurelta osin patikoinniksi.*

TEKSTI: Markku Alho KUVA: Mikko Mäkipää

KARHU MARSSI

KARHUHIIHDON IDEANA ON HIIHTÄÄ väistävältä kuntavieraalta seuraavalle, ja laatunsa neljäs latujuhla suuntasi Köyliöstä Huittisiin lähes suorinta reittiä eli Kokemäen kautta. Matkalla levitimme osakunnan viestiä Satakunnan kunnille ja asukkaille. Viestissä kannustimme tällä kertaa akateemisen yrittäjyyden tukemiseen ja maakunnan kilpailukyvyn kehittämiseen kuntarajoista välittämättä.

KIITOS edellisen yön lumisateen, pääsimme ensimmäisenä päivänä edes hiukan testaamaan suksia lumella, tai edes lumeen rinnastettavissa olevalla loskalla ja inan lumensekaisella sänkipellolla. Köyliönjärven jäällä suksista oli jopa hyötyä: vetisellä jäällä tasatahtiin lykkimällä pääsi mahtaviin vauhteihin – kääntyminen tosin tuntui lähinnä laskettelulta.

MONOT MÄRKINÄ totesimme Köyliönjärven pohjoispäässä jatkavamme suosiolla kävellen kohti Kokemäkeä. Seitsemän paria suksia lastattiin huoltoautoon. Umpimetsästä löytyi mm. kartturia hämmentäneitä hakkuualueita sekä hankalaa maastoa metsäteiden vierustoilta. Kauvatsan Osuuspankin sauna ja sportviini hivelivät loppuillasta väsyneitä marssijoita.

TOISEN PÄIVÄN VAELLUSMAASTON muodostivat Kauvatsan peltomaisema ja Puurijärven jäiset rannat, natiivien varoitusten lopultakin sammuttaessa jäällähiihtosuunnitelmamme toiseltakin päivästä. Rantatörmät olivat rehevää ja kaunista maastoa, tosin laidunmaiden törmät olivat hyvin mutaisia ja niljakkaita.

OSMANKÄÄMIMIEKKAILU todettiin hauskaksi, joskin pöliseväksi urheilulajiksi. Lopulta Huittisissa saimme älyllistä sparrausta lähes tunnin kestäneessä paikallislehden haastattelussa, saunottua ja vatsamme täyteen kaupungintalolla Huittisten edustajien hoteissa.

KUNTIEN EDUSTAJIEN KANSSA kuultiin useasti kuntaliitoksista – Köyliö-Kokemäki-Huittinen –akseli pohtii ankarasti vaihtoehtojaan toteuttaa alueensa kuntaliitokset edes jollakin tavalla järkevästi. Neuvotteluja käydään joka suuntaan, mutta rakentavat ratkaisut ovat hankalia hahmottaa, kunnes sote-uudistuksessa tapahtuu edes jotain eteenpäinvientiä: Sote-uudistuksen paikallaan junnaaminen oli järjestään jokaisen kunnan edustajien huulilla.

Kiitokset meitä kestinneille kuntien edustajille:

KÖYLIÖ: Kunnanhallituksen pj Mika Mämmistö ja hallintojohtaja Reijo Siltala

KOKEMÄKI: Valtuuston varapj Eeva-Liisa Tuominen ja kaupunginvaltuutettu Juha Korkea-aho

HUITTINEN: Koulutusjohtaja Eija Mattila ja kaupunginjohtaja Jyrki Peltomaa

KATSO KOKO
SAAGA
VÄRIKUVINA:

TOTUUS yhdestä akateemisesta traditiosta

TOTUUS: Ilopilleri KUVA: Tuuli Seppälä

Opiskelijaelämässä on useita vuosittaisia perinteitä. Paastoon laskeudutaan krapulahakuisella mäenlaskulla, oli lunta tai ei. Teekkaripiireissä vappua vietetään viikko jos toinenkin. Viuhahtelu ympäri Helsinkiä on yleistä. Opiskelijajärjestöstä riippuen julkinen säädyttömyys suoritetaan joko keskustan historiallisten kivitalojen vahtiessa, tai sitten Iidan saunan paheksuessa taustalla.

Päättömin ja surullisen yleinen traditio on kuitenkin järjestön vuosijuhla. Ylevistä ajatuksista kumpuava arvokas ja vanhoillinen juhla kääntyy useimmiten ylenpalttiseksi örveltämiseksi ja riettailuksi, jonka muistoa vaalitaan kuin vastasyntynyttä kuutinpöikasta seuraavan vuoden vastaavaan tapahtumaan saakka.

PAKANALLINEN RITUAALI AKTUALISOITUU esivalmisteluissa. Pitää käydä parturissa ja kammata naama, hankkia hame tai frakki, taskumatti ja siihen täytettyä sekä tietysti maksaa itse illalliskortti. Yhden illan takia. Rahanmenoa ei voi estää ja sillä tuetaan ahdingossa pyristelevää kansantaloutta, mutta miten tämän jälkeen voi marssia barrikadeille vaatimaan korotusta opintotukeen ja asumislisään? Onko siellä illallispöydässä sitten muka niin maan perusteellisen ihanaa? Epäilen.

SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN SYNTYHETKEN juhlistaminen on vuosi toisensa jälkeen alkanut cocktailtilaisuudella. Siis sillä teennäisellä skumppalasi- en kilinällä ja niitä-näitä -jargonilla tuntemattomien ihmisten kanssa. Ihastellaan yhdessä moninaisia joulukuusenkoristeita ihmisten rintapielessä ja ihmetellään, minkä järjestön edustajasta milloinkin on kyse. Huolellinen valmistautuminen olisi poistanut tämänkin tarpeettoman turinan: facebookista voi ennalta stalkata edustajat sekä osallistujat ja wikipedia tietää paljon. Erilaisia akateemisia renssleitä on enintään numeroituva määrä. Jos oikeasti kiinnostaa, niin hoitaa pohjatyon perusteellisesti.

ITSE PÖYTÄJUHLASSA sitten pönötetään virallisesti ja fiksusti. Plaseeraus ei ikinä mene niin kuin toivoisi. Pöytäseuratoiveita huolimatta löytää itsensä ympäröitynä aina niillä tekopirteillä löpöttelijöillä, joilla tuulee päästä läpi. Omia kielenkantojaan ei sovi höllentää pöydässä, eskaloitumista paheksuttaisiin. Suutaan ei kannata avata kylä niissä ruotsalaisissa juomalauluissakaan. Biologit luulisivat kuulevansa dodon lemmenlurituksen, kulttuuriantropologit pälyisivät keskiamerikkalaisen kuolinhuudon alkuperää. Viiden tunnin vapaaehtoinen hiljaisuus. Saisi luvan olla melkoisen hyvää ruokaa, että tuon pystyy kompensoimaan.

EIKÄ SE RIEMU siihen hiljaiseen oleiluun lopu. Juhlalaiset puheet ja niihin vastaaminen kuuluvat olennaisena osana korkeakouluväen hippalointiin. Silmiä voi totuttaa pysymään auki esimerkiksi tulitikkujen avulla.

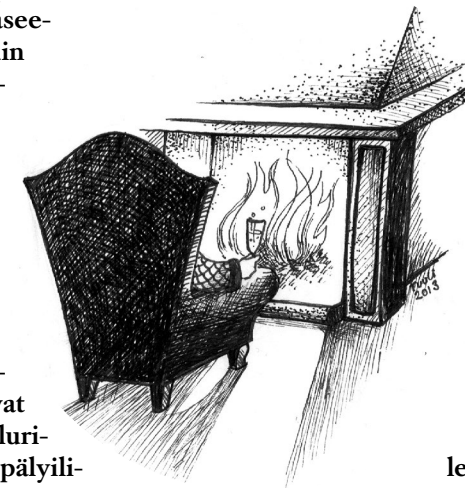
Cocktailtikkuja en suosittele käyttämään, ovat turhan teräviä ja pitkiä. Ja sitten ne pakolliset musiikkiesitykset. Aina revitään jokin laulupoppoo esittämään 'taidetta' jollakin tanskaan verrattavalla mongerruksella. Peräänkuulutan tonaalisuutta ja suomen kieltä! Missä ovat Eino Leino ja Vesa-Matti Loiri, kysynpähän vaan!

KIDUTUKSEN MULTIHUIPENTUMA ovat juhlatanssit, ne ulkomaiset tanhut, joita kukaan ei oikeasti osaa ja joiden suorittaminen kunnialla lasketaan akateemiseen yleissivistykseen. Pelkästään poloneesista, tassutellutanssista, näkee niin toisistaan poikkeavia versioita, että ammattikoreografi ei niitä samaksi teokseksi tunnista. Puhumattakaan sitten tanssillisesta loppuvastuksesta, monipolvisesta Pas de quatresta, johon kahdella vasemmalla jalalla varustetun keskivertosuomalaisen ei milloinkaan pitäisi ryhtyä. Levyltä Kari Tapion juna kulkemaan ja tasatahtiin mars.

FIKSUN EDUSTAMISEN JÄLKEEN on aika siirtyä jatkoille. Sama juhlahame tai frakki yhä päällä sitten ruvetaan äyskäröimään viinaa kitusiin kuin kaljakellunnassa ikään. Viimeistään tässä kohtaa pitäisi hälytyskellojen soida. Ei se viina ennenkään ole juomalla loppunut. Huominen päivä tulee humaltumisesta huolimatta. Autuaita ovat absoluutit ja raskautetut, muiden kohtalona on löytää itsensä yön hämärinä tunteina huohottamassa ykköset päällä posliinille pahaa oloaan.

SEURAAVA AAMU on suuri kotinkivi heikolle juhlijalle. Sillis on maksettu ja julkinen esiintyminen, vaikkakin kansakärsijöiden kera, ei todellakaan kiinnostaisi. Mutta pakkohan sinnekin on raahautua. Yhdessäkrapulointi, eilisen tapahtumien rekonstruointi sirpaleisesta tiedosta ja äärimmäinen häpeä kuuluvat ilmeisesti akateemisuuteen. Luotettavien lähteiden mukaan vitutukseen ei voi kuolla, mutta äärimmäistä nöyryytystä ja häpeää nämä lähteet eivät ole kommentoineet.

JOS VIELÄ NÄIDENKIN HUOMIOIDEN JÄLKEEN olet valmis osallistumaan vuosijuhlaan, niin toivotan onnea. Itse ajattelin juoda kupposen teetä ja mennä ajoissa nukkumaan tuona iltana.

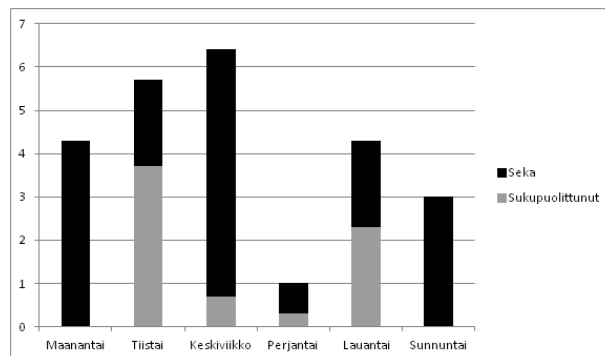

SATO DATAA

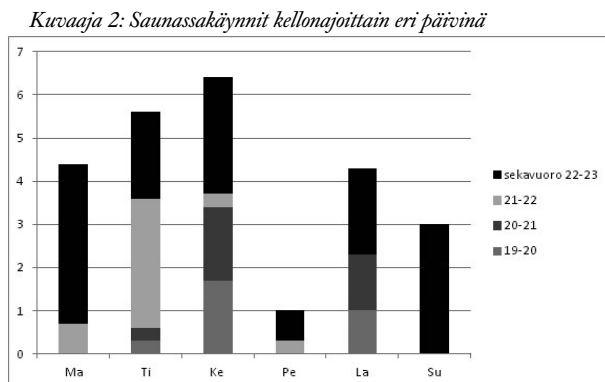
TEKSTI JA DATA: *Silja Sumi*

Osakunta, tuo poikkitieteellinen temmelyskenttä nuorille akateemikoille, tarjoaa runsaasti mahdollisuuksia arkipäivän tieteentekoon. Nämä studyt eivät ehkä pääse läpi Scienceen tai Natureen, mutta viittausindeksiltään vain hieman vähäpätöisempi Karhunkierros julkaisee ne kaiken kansan nähtäville.

SAUNAN KÄYTTÖASTE

Kuvaaja 1: Saunakävijät päiväkohtaisesti (keskimäärin)

Kuvaaja 2: Saunassakäynnit kellonajoittain eri päivinä

KEVÄÄLLÄ 2013 SUORITETTIIN kolmen viikon mittainen saunan käyttöastetutkimus silloisen ympäristövastaavan toimesta. Seuranta-aika oli 22.4.-12.5. Kysymyksenasetteluina oli selvittää yleisesti saunan käyttöä ja saada tieteellistä pohjaa huhupuheelle, jonka mukaan perjantain tyttöjen saunavuoroina sauna lämpää, mutta lauteilla ei juuri kukaan istu.

OHESSA TUTKIMUKSEN TULOKSIA. Ensimmäisessä kuvaajassa näemme keskimääräisen kävijämäärän kunakin saunapäivänä. Tiistai ja keskiviikko ovat suosituimmat saunapäivät. Perjantai ei tosiaankaan ole erityisen suosittu, naistenvuorolla kävi keskimäärin 0,3 osallistujaa ja sekavuoron turvin huikeat 0,7. KK nostaa kissan pöydälle: tulisiko naisten perjantain saunavuoro siirtää esimerkiksi sunnuntaille? Silloin saunomassa käydään lähinnä sekavuorolla klo 22 eteenpäin. Aiheesta toivotaan keskustelua! Viime kädessä asia lienee asukkaiden kokouksen päätettävissä.

TUTKIMUKSESSA ON toki heikkoutensa. Seuranta-aika oli lyhyenpuoleinen, vain kolme viikkoa, ja sille osui sekoittavia tekijöitä kuten vappu, jolloin tiistaille osuneena aattona tytöt eivät ehtineet saunaan ollenkaan ja vappupäivänä sitten vain sekasaunottiin, oho! Mittaamiseen käytettiin tukkimiehen kirjanpitoa, ja ajoittain datan tuloksijoilla oli vaikeuksia saada kävijöiden viivoista selvää.

PALAUTETTA KÄYTTÄJILTÄ

*"We love sauna!
3 x Italian, 1 x Canadian"*

Lisää sekasaunaakin on toivottu: *"Saunavuoro toimii ihan hyvin, mutta mielestäni naiset voisivat käydä ke- ja la-vuoroilla jo klo 19 lähtien. Plus pullo ja pahvit saisi jokainen osata viedä pois. Kiitos!"*

"Hei jee <3 Maailman paras vapunpäivän sauna!" (lennokkaalla, isokoisella ja vaikeahkosti tulkittavissa olevalla käsialalla)

Tyytymättömiäkin esiintyy: *"Anteex mitä v****a! Tulin varta vasten lauantain miesten saunaan klo 19 ja oli kylmä! T. J****a, 12€ maksanut ja ulkotalolainen"*

"Tyttöjen tiistain saunavuoro on PARAS!"

"Oltiin tirkistelemässä TYTTÖJÄ lauteiden alla"

KUOLEMATTOMAT

- Pitäs pitää joku pornorunkausilta tääl Viisissä.
- Ai taas?!

Marcus S. ja Lauri K. myöhään Viisissä 25.1.

- Etupyllyillä on paremmat bileet.
- Takapyllyillä on kuitenkin mukavampaa kun voi nojata seinään.
Joona H. ja Vihtori M. saunassa 26.1.

Kaikki on dodoja.
Tero A. 30.1.

- Se ehkä menis änkeemällä.
- Niin ne kaikki sanoo.
Milla G. ja Timo H. vaihtavat hpj:n sormusta 31.1.

Se ruoka ei ole niin kuumaa, että se jäähtyisi heti.
Oleg G. 31.1.

Jos se ei sovi, saanko sen sitten käyttää siihen perse-juttuun?
Mikko V. kulttuurisihteerin kengästä 31.1.

Nyt kun herään, mietin joka aamu, onko mun elämässä mitään järkeä. Mutta kun olin historioitsija, en miettinyt sitä koskaan.
- *Mia V. virkaa vaihtaessa 31.1.*

Tänään kaupungilla käveleminen oli pahempaa kuin holokausti.
Ossi H. maaliskuisen "takatalven" lauantaina 16.3.

Sä oot Timo tän osakunnan ah niin hyvin hoidettu naama ja mä oon sit se perse.
Erik S. miettii miksei istu vuosijuhlissa pääpöydässä 29.3.

Kyl mää Lukkoo kannatan, mut onhan se ihan paska joukkue.
Raumalainen Iina F. kertoo suhteestaan jääkiekkoon 11.4.

PARIISIN-TIMO -SPECIAL

- Onko tuossa hautausmaa?
- Ei, se on vadelmapelto.
Timo H. ja Kokemäen kaupungin edustaja Karhuhiihdossa 22.2.

Onpa hassua, että vielä on raparpereja.
Timo H. näkee vuorenkilpiä 22.2.

MIKÄ IHME TUO ON?
Timo H. näkee Kauvatsalla mönkijän 22.2.

- Joku toivoi sitä vaaka Monttuun.
- Mihin tarkoitukseen?
Majja N. ja Timo H. urheilutoimikunnan raha-anomuksesta 14.4.

OSTA KASSI!

LAULUKIRJASTA TUTUT
KARHUT SEIKKAILEVAT NYT
SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN
UUSISSA KANGASKASSEISSA.
HAE OMASI APULAISIIHTEERIN
VASTAANOTOLTA!

VALKOINEN PAINATUS, MUSTA
KASSI. 100 % PUUVILLA, PITKÄT
KAHVAT. HINTA 10 EUROA.

